

ARXIU

L'anticrist del màrqueting

Amb un poc de heavy amanit amb rock industrial, una imatge cridanera i molta provocació, Marilyn Manson s'han convertit en un dels grups dels noranta. Però, amaguen res d'interessant? La participació en el film 'Spawn' planteja de nou la qüestió.

No és res de nou. La controvèrsia ven, i molt. Brian Warner ho sap, i per això va canviar el seu nom pel de Marilyn Manson i va formar una banda de rock que poguera cridar l'atenció del públic i, de pas, ficar-se uns quants milions a la butxaca. Marilyn per la Monroe, és clar, i Manson, per Charles, un dels assassins més famosos d'Amèrica. Les dues cares del país més poderós del món unides en un apel·latiu espectacular i atractiu, que arriba als adolescents de tot el món. La setmana passada, sense anar més lluny, un jove de quinze anys se suïcidava als Estats Units per influència de les lletres del grup. Tot plegat, embolicat en un paper de cel·lofana fabricat amb maquillatges excessius, missatges suposadament provocadors i velades referències satàniques. És més el soroll que les nous, però amb tres discos només el grup ha estat capaç de posar d'acord els fans del rock dur, els seguidors del rock sinistre i un fum de joves que hi veuen la màxima resposta al sistema. Potser és que no en coneixen d'altres.

Trent Reznor, líder de Nine Inch Nails, va veure el potencial que s'amagava en el grup i els va fitxar per al segell que dirigeix, Nothing. Així es va produir el seu debut, titulat *Portrait of an american family* i enregistrat en un estudi construït a la casa on va morir assassinada Sharon Tate a mans de la veritable família Manson. Un lloc molt adequat per a començar a consolidar la llegenda. Després va arribar *Smells like children*, un segon treball integrat només per versions (Gary Numan, Madonna, Beatles i d'altres) i, finalment, l'èxit d'*Antichrist Superstar*, el disc que els ha

situat entre els privilegiats i que els ha fet visitar recentment el nostre país. La seua consagració definitiva entre els més exigents ha arribat gràcies a la participació de Mr. Manson en el film de David Lynch *Carretera perduda*, en què, a més de fer-hi una xicoteta aparició, aporten dues cançons de la banda sonora. El mateix que han aconseguit a *Spawn*, una producció de gènere fantàstic basada en el còmic del mateix títol que arriba a les pantalles amb una banda sonora en què el rock més dur conviu amb el techno. En aquesta ocasió, Marilyn Manson comparteixen estrellat amb Sneaker Pimps.

ARXIU

—Es pot dir que sou una banda de heavy metal?

—No en el sentit que té el gènere actualment. Si es veu amb certa perspectiva històrica, potser sí, perquè ens agraden Black Sabbath, i una de les primeres cançons heavy es trobava en un LP dels Pink Floyd, però no tenim res a veure amb allò que representa ara.

—Per què el vostre segon LP consta només de versions?

—Fins que gravàrem *Antichrist Superstar* va passar un temps que no vam editar res, així que decidírem enregistrar algunes versions que tocàvem en directe i que els nostres fans demanaven en disc, especialment el *Sweet Dreams* d'Eurythmics. Així va sorgir el segon disc, que vam aprofitar també per fer algunes remescles i per acontentar els nostres seguidors. Va ser una mena de pont entre el primer i el segon àlbum.

—Quin paper fa en el grup el vostre productor, Trent Reznor?

—És com una mena de conseller, aliè al grup, enca-

Dalt, imatge de la pel·lícula 'Spawn', en la banda sonora de la qual ha participat Marilyn Manson. A la dreta, aquest grup, que amb el seu tercer treball, 'Antichrist Superstar', va situar-se entre els privilegiats.

ra que important. Està molt a prop nostre i confiem en la seua opinió, ens ajuda a treballar millor, però crec que no ha influït massa en el so. Quan començarem érem una banda amb un so més industrial que ara. Actualment, ens sentim mes còmodes sota la definició de banda de rock and roll, encara que no ens importa incloure en les gravacions elements tecnològics.

—*Com es va desenvolupar el treball amb David Lynch en el film Carretera perduda?*

—David Lynch es va posar en contacte amb mi per interpretar un xicotet paper a la pel·lícula. Quan ens vam conèixer em va demanar que li escriguera una cançó per al film, perquè ell ja havia decidit utilitzar la nostra versió de "I put a spell on you", de Screamin' Jay Hawkins. Li vam fer "Apple of Sodom". Alguns mesos després, el nostre segell discogràfic va editar la banda sonora, i va ser aleshores quan entraren al disc *Nine Inch Nails*, per això la seua cançó no sona durant la pel·lícula. El disc va aparèixer aproximadament un any després que Lynch es posara en contacte amb mi per primera vegada.

—*Quin significat tenen els sons que s'amaguen al tall 99 d'Antichrist Superstar?*

—És el principi del disc. Hem posat el principi just al final per intentar suggerir que és com un cicle interminable, sense fi. Es tracta d'un avís que vol dir que tot torna a començar, però a més a més és un advertiment perquè no deixes que això succeeça. Però com que està al final, ja ha succeït.

—*No resulta un poc ridícul recórrer al rock satanic el 1997?*

—Si et fixes en les lletres del nostre darrer LP, no hi ha referències òbvies al satanisme, ni mencionem el diable. Per mi, *Antichrist superstar* representa alguna persona que arriba a convertir-se en famós anant contra del corrent. Crist simbolitza el *mainstream* de la moralitat, la religió, el sexe... i la meua natura va en contra del corrent general.

—*I no és contradictori anar contra corrent i arribar al número u de vendes?*

—Aquesta és la bellesa de la paradoxa que envolta Marilyn Manson. Són dos extrems oposats, una contradicció total.

—*No sou, en el fons, uns moralistes?*

—En el fons, crec que una part de mi vol que la humanitat triomfe, tinga èxit, que la gent cada vegada siga més intel·ligent. Però també tinc una part molt nihilista. És una contradicció interna. Però sí que intente fer que la gent pense per si mateixa i siga capaç de prendre les seues pròpies decisions. Potser sí que és una forma de moral.

—*Què en penses, de la utilització dels mitjans de comunicació?*

—Els mitjans de comunicació, en combinació amb la televisió i la religió cristiana, han convertit en víctimes un bon grapat de gent que creu en les seues consignes, ja siguen un líder o comprar un cotxe o un xampú determinat. Nosaltres utilitzem els mitjans en el nostre propi benefici, són una eina més.

—*Per què de vegades eixiu a l'escenari disfressats amb simbologia nazi?*

—Crec que tant la religió, com la política i fins i tot el rock and roll sempre han tingut elements feixistes. Nosaltres els fem servir de mascarada.

—*Teniu fans que us escriuen cartes amb sang i altres bogeries. Alguna vegada heu sentit por?*

—Tant com por, no, però fan que la vida siga més interessant (riu).

—*Quin paper té la provocació en Marilyn Manson?*

—És una forma més de cridar l'atenció de la gent. Però l'autèntica provocació és que el missatge de les teues cançons arribe. En qualsevol cas, és evident que fent coses extremes és més fàcil que et facen cas.

—*Són Kiss, Alice Cooper i Iggy Pop els teus models?*

—Quan era xicotet i vaig començar a escoltar música, Kiss va ser la primera banda que realment em va agradar i em va fer pensar a compondre la meua pròpia música. Però també Jim Morrison, David Bowie, Alice Cooper, Annie Lennox...

—*Com serà el proper LP?*

—Ja hi treballa. Serà com veure les coses des d'un nou començament, després d'haver destruït la nostra ment.

—*Sentiu pressió exterior per l'èxit obtingut?*

—No. Només depèn de mi que el proper LP siga millor. És una pressió personal, en tot cas.

—*Us sentiu dins algun corrent musical concret?*

—Potser d'aquí deu anys sigui possible emmarcar-nos dins d'algun, però crec que en aquests moments som simplement una banda de rock and roll, o potser una banda pop, perquè hem aconseguit arribar a molt de públic. Continuem fent el mateix que abans.

—*Què en penses, de la banda sonora de Spawn, que barreja grups de rock dur i de música electrònica?*

—Crec que és una bona idea. Ja es va fer amb una altra pel·lícula, *Judgement night*, on treballaven junts grups de rock alternatiu i de hip hop. Estem molt contents de la nostra aportació, composta amb els Sneaker Pimps.

Marilyn Manson està satisfet de l'aportació a 'Spawn'. En aquesta producció, conviu harmònicament el rock més dur i el techno.

Eduard Guillot